

opusdei.org

Vocació cristiana

Us oferim en àudio i text,
l'homilia de sant Josepmaria
"Vocació cristiana" publicada a
"És Crist que passa" i
pronunciada el 2 de desembre
de 1951, primer diumenge
d'Advent.

22/11/2016

Disponible també a Soundcloud,
ivoox

Comença l'any litúrgic i l'introit de la Missa ens proposa una consideració relacionada íntimament amb el principi de la nostra vida cristiana: la vocació que hem rebut. *Vias tuas, Domine demonstra mihi, et semitas tuas edoce me;*[1] Senyor, indiqueu-me els vostres camins, ensenyeu-me els vostres viaranyes. Demanem al Senyor que ens guiï, que ens mostri les seves petjades. per tal que ens puguem dirigir a la plenitud dels seus manaments, que és la caritat.[2]

M'afiguro que vosaltres, com jo mateix, en pensar en les circumstàncies que han acompanyat la vostra decisió d'esforçar-vos a viure del tot la fe, regraciareu molt el Senyor, tindreu el convenciment sincer —sense falses humilitats— que no hi cap mèrit per la nostra banda. Ordinàriament hem après d'invocar Déu des de la infantesa, dels llavis d'uns pares cristians: més endavant, mestres, companys,

coneguts, ens han ajudat de mil maneres a no perdre de vista Jesucrist.

Un dia —no vull generalitzar, obre el teu cor al Senyor i explica-li la teva història—, potser un amic, un cristià corrent igual que tu, et va descobrir un panorama profund i nou, que alhora era vell com l'Evangelí. Et va suggerir la possibilitat d'entestar-te de veres a seguir Crist, de fer-te apòstol d'apòstols. Potser llavors vas perdre la tranquil·litat i no la vas recobrar, convertida en pau, fins que lliurement, perquè et va donar la gana —que és la raó més sobrenatural—, vas respondre que sí a Déu. I vingué l'alegria, vigorosa, constant, que solament desapareix quan t'apartes d'Ell.

No m'agrada parlar d'elegits ni de privilegiats, però és Crist qui parla, qui elegeix. És el llenguatge de l'Escriptura: *elegit nos in ipso ante*

mundi constitutionem —diu Sant Pau— *ut essemus sancti*.^[3] Ens ha escollit, des d'abans de la constitució del món, perquè siguem sants. Jo sé que això no t'omple d'orgull, ni contribueix a fer que et consideris superior als altres homes. Aquesta elecció que és l'arrel de la crida, ha d'ésser la base de la teva humilitat. ¿Que per ventura erigim un monument als pinzells d'un gran pintor? Van servir per plasmar obres mestres, però el mèrit és de l'artista. Nosaltres, els cristians, només som instruments del Creador del món, del Redemptor de tots els homes.

Els Apòstols, homes corrents

A mi m'anima de considerar un precedent narrat, pas a pas, a les pàgines de l'Evangelí: la vocació dels primers dotze. Meditem-la a poc a poc, tot suplicant a aquests sants testimonis del Senyor perquè

sapiguem seguir Crist com ells ho feren.

Aquells primers apòstols —als quals servo una gran devoció i afecte— eren, segons els criteris humans, poca cosa. Quant a posició social, llevat de Mateu, que segurament es guanyava bé la vida i que ho va deixar tot quan Jesús li ho demanà, eren pescadors: vivien al dia, maldaven de nit per guanyar-se el manteniment.

Però la posició social no compta. No eren cultes, ni tan sols gaire intel·ligents, almenys pel que fa a les realitats sobrenaturals. Fins i tot els exemples i les comparacions més simples se'ls feien incomprensibles, i acudien al Mestre: *Domine, edissere nobis parabolam*,^[4] Senyor, explica'ns la paràbola. Quan Jesús, amb una imatge, fa al·lusió al ferment dels fariseus, entenen que

els recrimina per no haver comprat pa.[5]

Pobres, ignorants. I ni tan sols senzills, planers. Dins llur limitació, eren ambiciosos. Molts cops discuteixen sobre qui seria més, quan —segons la seva mentalitat— Crist instaurés a la terra el regne definitiu d'Israel. Discuteixen i s'acaloren en aquest moment sublim en què Jesús és a punt d'immolar-se per la humanitat: en la intimitat del Cenacle.[6]

De fe, poca. Jesucrist mateix ho diu. [7] Han vist ressuscitar morts, guarir tota mena de malalties, multiplicar el pa i els peixos, calmar tempestes, expulsar dimonis. Sant Pere, escollit com a cap, és l'únic que sap respondre promptament: *Vós sou el Crist, el Fill de Déu vivent*. [8] Però és una fe que ell interpreta a la seva manera, per això es permet d'encarar-se amb Jesucrist perquè no

es doni en redempció pels homes. I Jesús li ha de respondre: *Ves-te'n del meu davant, Satanàs! Que m'escandalitzes, perquè no entens les coses de Déu, sinó les dels homes.*[9] Pere raonava humanament, comenta Sant Joan Crisòstom, i concloïa que tot allò —la Passió i la Mort— era indigne de Crist, reprobable. Per això, Jesús el renya i li diu: no, patir no és cosa indigna de mi; tu ho judiques així perquè raones amb idees carnals, humanes.[10]

Aquells homes de poca fe, ¿que potser excel·lien en l'amor a Crist? No hi ha dubte que l'estimaven, si més no de paraula. A vegades es deixen emportar per l'entusiasme: *anem-hi també nosaltres, i morim amb Ell.*[11] Però a l'hora de la veritat tots fugiren llevat de Joan, que de debò estimava amb obres. Només aquest adolescent, el més jove dels apòstols, s'està al costat de la Creu.

Els altres no sentien aquest amor tan fort com la mort.[12]

Aquests eren els Deixebles escollits pel Senyor; així els tria Crist; així es mostraven abans que, plens de l'Esperit Sant, es convertissin en columnes de l'Església.[13] Són homes corrents amb defectes, amb febleses, amb la paraula més llarga que les obres. I, no obstant això, Jesús els crida per fer-ne pescadors d'homes,[14] corredemptors, administradors de la gràcia de Déu.

Quelcom de semblant s'ha esdevingut en nosaltres. Sense gaires dificultats podríem trobar dins la nostra família, entre els nostres amics i companys, per no referir-me a l'immens panorama del món, tantes altres persones més dignes que nosaltres de rebre la crida de Crist. Més senzills, més savis, més influents, més importants, més agraïts, més generosos.

M'avergonyeixo de pensar-hi. Però també m'adono que la nostra lògica humana no serveix per explicar les realitats de la gràcia. Déu sol cercar instruments febles, per tal que es vegi amb una clara evidència que l'obra és seva. Sant Pau recorda tremolant la seva vocació: després de tots, se m'aparegué a mi, que sóc com un avortó i el més petit dels apòstols, que no sóc digne d'ésser anomenat apòstol, perquè vaig perseguir l'Església de Déu.[15] Així ho escriu Saule de Tars, amb una personalitat i una empenta que la història no ha fet més que engrandir.

Sense que hi hagi intervingut cap mèrit per la nostra banda, us deia: perquè a la base de la vocació hi ha el coneixement de la nostra misèria, la consciència que les llums que il·luminen l'ànima —la fe—, l'amor amb què estimem —la caritat— i el desig pel qual ens sostenim —l'esperança—, són dons gratuïts de

Déu. Per això, no créixer en humilitat significa perdre de vista l'objectiu de l'elecció divina: *ut essemus sancti*, la santedat personal.

Ara, des d'aquesta humilitat, podem entendre tota la meravella de la crida divina. La mà de Crist ens ha tret d'un camp de blat: el sembrador estreny dins la mà nafrada el grapat de gra. La sang de Crist mulla la llavor, l'amara. En acabat, el Senyor llança en l'aire aquest blat per tal que morint esdevingui vida i, enfonsant-se en la terra, sigui capaç de multiplicar-se en espigues d'or.

Ja és hora de desvetllar-nos

L'Epístola de la Missa ens recorda que hem d'assumir aquesta responsabilitat d'apòstols amb un esperit nou, amb delit, desperts. Ja és hora de desvetllar-nos del nostre ensopiment, perquè som més a prop de la salvació ara que no quan vam rebre la fe. La nit avança i el dia ja

s'acosta. Despullem-nos, doncs, de les obres de les tenebres i revestim-nos de les armes de la llum.[16]

Em direu que no és fàcil, i no us mancarà raó. Els enemics de l'home, que són els enemics de la seva santedat, intenten impedir aquesta vida nova, aquest revestiment amb l'esperit de Crist. No trobo cap altra enumeració millor dels obstacles a la fidelitat cristiana que la que ens dóna sant Joan: *concupiscentia carnis concupiscentia oculorum et superbia vitae*;[17] tot el que hi ha en el món és concupiscència de la carn, concupiscència dels ulls i supèrbia de la vida.

La concupiscència de la carn no és solament la tendència desordenada dels sentits en general, ni l'apetència sexual, la qual ha de ser ordenada —i no és dolenta per ella mateixa, ja que és una noble realitat humana santificable. Vegeu que, per això, mai

no parlo d'impuresa sinó de puresa, puix que a tots ens atenyen les paraules de Crist: feliços els nets de cor, perquè ells veuran Déu.[18] Per vocació divina, alguns hauran de viure aquesta puresa en el matrimoni; d'altres, renunciant als amors humans, per correspondre únicament i apassionadament a l'amor de Déu. Ni els uns ni els altres esclaus de la sensualitat, sinó senyors del propi cos i del propi cor per poder-los donar sacrificadament a d'altres.

En tractar de la virtut de la puresa, acostumo a afegir-hi el qualificatiu de *santa*. La puresa cristiana, la santa puresa, no és el fet de sentir-se orgullosament *purs*, no contaminats. És saber que tenim els peus de fang, [19] encara que la gràcia de Déu ens salvi cada dia dels paranyes de l'enemic. Considero una deformació del cristianisme la insistència d'alguns a escriure o predicar

gairebé exclusivament sobre aquesta matèria, oblidant-se d'altres virtuts que son cabdals per al cristià, i així mateix, per a la convivència entre els homes.

La santa puresa no és l'única ni la principal virtut cristiana: amb tot, és indispensable per a perseverar en l'esforç diari de la nostra santificació i, si no la servem, la dedicació a l'apostolat no pot ser. La puresa és conseqüència de l'amor amb el qual hem fet donació al Senyor de l'ànima i el cos, les potències i els sentits. No és una negació, és una afirmació joiosa.

Deia que la concupiscència de la carn no es redueix exclusivament al desordre de la sensualitat, sinó també a la comoditat, a la falta de vibració, que empeny a buscar allò que és més fàcil, més plaent, el camí que sembla més curt, tot i que sigui a costa de cedir en la fidelitat a Déu.

Comportar-se així, seria com abandonar-se incondicionalment a l'imperi d'una d'aquestes lleis: la del pecat, contra la qual ens prevé sant Pau: *quan vull fer el bé, em trobo amb una llei per la qual el mal està adherit a mi; perquè, em complac en la llei de Déu segons l'home interior, però veig que hi ha una altra llei en els meus membres que es resisteix a la llei del meu esperit i em fa presoner de la llei del pecat... Infelix ego homo!, Desgraciat de mi, home! Qui em deslliurarà d'aquest cos de mort?*

[20] Escolteu què contesta l'apòstol: *la gràcia de Déu, per Jesucrist Senyor Nostre.* [21] Podem lluitar, i hem de fer-ho, contra la concupiscència de la carn, ja que sempre ens serà concedida, si som humils, la gràcia del Senyor.

L'altre enemic, escriu sant Joan, és la concupiscència dels ulls, una avarícia de fons, que ens duu a no avaluar sinó allò que es pot tocar. Els ulls que

resten com enganxats a les coses terrenals, però també els ulls que, per això mateix, no saben descobrir les realitats sobrenaturals. Per tant, podem fer servir l'expressió de la Sagrada Escritura, per referir-nos a l'avarícia dels béns materials i, a més, a aquesta deformació que mena a observar el que ens envolta —els altres, les circumstàncies de la nostra vida i del nostre temps— solament amb visió humana.

Els ulls de l'ànima s'entelen; la raó es creu autosuficient per a entendre-ho tot, prescindint de Déu. És una temptació subtil, que s'empara en la dignitat de la intel·ligència, que el Nostre Pare Déu ha donat a l'home perquè el conegui i l'estimi lliurement. Arrossegada per aquesta temptació, la intel·ligència humana es considera el centre de l'univers, s'entusiasma novament amb el *sereu com déus*[22]i, en omplir-se de l'amor

d'un mateix, dóna l'esquena a l'amor de Déu.

Així la nostra existència pot lliurar-se sense condicions en mans del tercer enemic, de la *superbia vitae*. No es tracta tan sols de pensaments efímers de vanitat o d'amor propi: és un envaniment general. No ens enganyem, perquè aquest és el pitjor dels mals, l'arrel de tots els desencaminaments. La lluita contra la supèrbia ha d'ésser constant, perquè no debades s'ha dit gràficament que aquesta passió mor un dia després de morir cada persona. És l'altivesa del fariseu, que Déu es resisteix a justificar perquè hi troba una tanca d'autosuficiència. És l'arrogància que condueix a menysprear els altres homes, a dominar-los, a maltractar-los: perquè *on hi ha supèrbia, allí hi ha ofensa i deshonra*.[23]

La misericòrdia de Déu

Avui comença el temps d'Advent, i és bo que hàgim considerat les insídies d'aquests enemics de l'ànima: el desordre de la sensualitat i de la lleugeresa fàcil; la incongruència del pensament que s'oposa al Senyor; la presumpció altiva, esterilitzadora de l'amor a Déu i a les criatures. Totes aquestes situacions de l'ànim són obstacles certs, i el seu poder pertorbador és gran. Per això la litúrgia ens fa implorar la misericòrdia divina: *A Vós, Senyor, elevo la meva ànima; en Vós espero; que no sigui confós, i que els meus adversaris no se n'alegrin;*^[24] ho hem resat a d'introit. I en l'antífona de l'Ofertori repetirem: *espero en Vós, que no sigui confós!*

Ara que s'acosta el temps de la salvació, és un consol sentir dels llavis de sant Pau que *quan Déu Nostre Salvador ha manifestat la seva benignitat i amor als homes, ens ha alliberat no pas a causa de les obres*

de justícia que haguéssim fet, sinó per la seva misericòrdia.[25]

Si repasseu les Santes Escriptures, hi veureu constantment la presència de la misericòrdia de Déu: *omple la terra*[26] s'estén a tots els seus fills, *super omnem carnem*;[27] *ens envolta*;[28] *ens va al davant*;[29] *es multiplica* per ajudar-nos,[30] i contínuament *ha estat confirmada*.[31] Déu, en ocupar-se de nosaltres com a Pare amorós, ens considera en la seva misericòrdia;[32] una misericòrdia suau,[33] *bella com núvol de pluja*.[34]

Jesucrist resumeix i compendia tota aquesta història de la misericòrdia divina: *benaurats els misericordiosos, perquè ells hauran misericòrdia*.[35] I en una altra ocasió: *sigueu misericordiosos, com el vostre Pare celestial és misericordiós*.[36] Entre moltes altres escenes de l'Evangeli, també ens han restat ben gravades la

clemència envers la dona adúltera, la paràbola del fill pròdig, la de l'ovella perduda, la del deutor perdonat, la resurrecció del fill de la vídua de Naïm.[37] Quantes raons de justícia per a explicar aquest gran prodigi! Ha mort el fill únic d'aquella pobra vídua, aquell que donava sentit a la seva vida, el que podia ajudar-la en la vellesa. Però Crist no fa el miracle per justícia: el fa per compassió, perquè interiorment es commou davant el dolor humà.

Quina seguretat ens ha de donar la commiseració del Senyor! *Si clama a mi, l'escoltaré, perquè jo sóc compassiu.*[38] És una invitació, una promesa que no deixarà de complir. *Atansem-nos, doncs, confiadament al tron de la gràcia, perquè obtinguem la misericòrdia i l'auxili de la gràcia en temps oportú.*[39] Els enemics de la nostra santificació no podran fer res, per tal com aquesta misericòrdia de Déu ens pervé: i si per culpa i feblesa

nostres caiem, el Senyor ens socorre i ens aixeca. *Havies après d'evitar la negligència, d'allunyar de tu l'arrogància, d'adquirir la pietat, de no ser un presoner de les qüestions mundanes, de no preferir allò que és caduc a allò que és etern. Però, com que la feblesa humana no pot mantenir un pas decidit en un món relliscós, el bon metge també t'ha donat remeis contra la desorientació, i el jutge misericordiós no t'ha negat l'esperança del perdó.*[40]

Correspondència humana

L'existència del cristià es desenvolupa en aquest clima de la misericòrdia de Déu. Aquest és l'àmbit del seu esforç per tal com es comporta com a fill del Pare. I, quins són els mitjans principals per aconseguir que la vocació s'afermi? Avui, te n'assenyalaré dos, que són com eixos vius de la conducta cristiana: la vida interior i la

formació doctrinal, el coneixement profund de la nostra fe.

Vida interior, primer de tot. Que pocs n'hi ha que entenguin això, encara! En sentir parlar de vida interior pensen en la fosca del temple, si és que no pensen en els ambients resclosits d'algunes sagristies. Ja fa més d'un quart de segle que dic que no és això. Descric la vida interior de cristians corrents, que solen trobar-se en ple carrer, a l'aire lliure; i que al carrer, a la feina, amb la família i en les estones de diversió estan pendents de Jesús tot el dia. I què és això sinó vida d'oració contínua? ¿Oï que has vist la necessitat de ser una ànima d'oració amb un tracte amb Déu que et *deïfica*? Aquesta és la fe cristiana i així ho han entès sempre les ànimes d'oració; *aquell home es fa Déu*, escriu Climent d'Alexandria, *perquè vol el mateix que vol Déu*.[41]

Al començament costa: cal esforç per adreçar-se al Senyor, per agrair la seva pietat paternal i concreta envers nosaltres. A poc a poc l'amor de Déu es palpa —bé que no és cosa de sentiments—, com una urpada a l'ànima. És Crist, que ens persegueix amorosament: *Mira, sóc a la porta i truco.*[42] Com et va la vida d'oració? ¿No sents, de vegades, durant el dia, desigs d'enraonar amb Ell més a poc a poc? ¿No li dius: en acabat us ho explicaré, en acabat en parlaré amb Vós?

En les estones dedicades expressament a aquest col·loqui amb el Senyor, el cor s'esplaia, la voluntat s'enforteix, la intel·ligència —ajudada per la gràcia— impregna de realitats sobrenaturals, les realitats humanes. Com a fruit, sempre sortiran uns propòsits clars, pràctics, de millorar la teva conducta, de tractar finament amb caritat tots els homes, d'esmerçar-te

amb el delit dels bons esportistes, en aquesta lluita cristiana d'amor i de pau.

L'oració esdevé contínua, com els batecs del cor, com el pols. Sense aquesta presència de Déu, no hi ha vida contemplativa; i sense vida contemplativa de poc serveix treballar per Crist, perquè s'esforcen debades els qui construeixen, si Déu no sosté la casa.[43]

La sal de la mortificació

Al cristià corrent —que no és un religiós, que no s'aparta del món, perquè el món és el lloc del seu encontre amb Crist— per a santificar-se no li cal hàbit extern, ni signes distintius. Els seus signes són interns: la presència de Déu constant i l'esperit de mortificació. De fet, una sola cosa, perquè la mortificació no és més que l'oració dels sentits.

La vocació cristiana és vocació de sacrifici, de penitència, d'expiació. Hem de fer reparació pels nostres pecats —en quantes d'ocasions no haurem girat la cara, per no veure Déu!— i per tots els pecats dels homes. Hem de seguir de prop les petjades de Crist: *sempre duem en el nostre cos la mortificació*, l'abnegació de Crist, el seu abatiment en la Creu, *a fi que també la vida de Jesús es manifesti en els nostres cossos*.^[44] El nostre camí és d'immolació i, en aquesta renúncia, hi trobarem el *gaudium cum pace*, l'alegria i la pau.

No mirem el món amb posat trist. Potser, involuntàriament, han fet un pobre servei a la catequesi aquells biògrafs de sants que volien trobar a tota costa coses extraordinàries en els servents de Déu, fins i tot en llurs primers vagits. I conten, d'alguns d'ells, que en la infantesa no ploraven, que per mortificació no mamaven els divendres... Tu i jo vam

néixer plorant com Déu mana; i ens agafàvem al pit de la mare sense preocupar-nos de Quaresmes ni de Tépores...

Ara, amb l'auxili de Déu, hem après a descobrir, tot al llarg de la jornada en aparença sempre igual, *spatium verae poenitentiae*, temps de veritable penitència; i en aquells instants fem propòsits de *emendatio vitae*, de millorar la nostra vida.

Aquest és el camí per disposar-nos a la gràcia i a les inspiracions de l'Esperit Sant en l'ànima. I amb aquesta gràcia —ho torno a dir— ve el *gaudium cum pace*, l'alegria, la pau i la perseverança en el camí.[45]

La mortificació és la sal de la nostra vida. I la millor mortificació és la que combat —en petits detalls, durant tot el dia—, la concupiscència de la carn, la concupiscència dels ulls i la supèrbia de la vida. Mortificacions que no mortifiquin els altres, que ens

facin ser més delicats, més comprensius, més oberts a tothom. Si ets susceptible, no tens esperit de mortificació; si estàs només pendent dels teus egoismes; si trepitges els altres, si no saps privar-te d'allò que és superflu, i a vegades, del necessari; si t'entristeixes quan les coses no et surten tal com les havies previstes. En canvi, et mortifiques, si saps donar-te *tot per a tots, per guanyar-los tots*.[46]

La fe i la intel·ligència

La vida d'oració i de penitència, i la consideració de la nostra filiació divina, ens transformen en cristians profundament pietosos, com nens petits davant de Déu. La pietat és la virtut dels fills, i per tal que el fill pugui confiar-se en els braços del seu pare, ha de ser i s'ha de sentir petit, necessitós. Sovint he meditat aquesta vida d'infantesa espiritual, que no està renyida amb la fortalesa, perquè

exigeix una voluntat ferma, una maduresa temperada, un caràcter fort i obert.

Pietosos, doncs, com infants: però no ignorants, perquè cada u ha d'esforçar-se, en la mesura de les seves possibilitats, en l'estudi seriós, científic, de la fe; i tot això és la teologia. Pietat de nens, doncs, i doctrina segura de teòlegs.

L'afany d'adquirir aquesta ciència teològica —la bona i ferma doctrina cristiana— ve mogut, en primer lloc, pel desig de conèixer i estimar Déu. També és, al mateix temps, conseqüència de la preocupació general de l'ànima fidel per abastar la més profunda significació d'aquest món, el qual és un afaïçonament del Creador. Amb una monotonia periòdica, n'hi ha que tracten de ressuscitar una suposada incompatibilitat entre la fe i la ciència, entre la intel·ligència

humana i la Revelació divina. Tal incompatibilitat només pot aparèixer, i encara aparentment, quan no s'entenen els termes reals del problema.

Si el món ha sortit de les mans de Déu, si és Ell qui ha creat l'home a imatge i semblança seva[47] i li ha donat una espurna de la seva llum, el treball de la intel·ligència, per més que li costi, ha d'esbrinar el sentit diví que ja naturalment tenen totes les coses; i a la claror de la fe, en percebem també el sentit sobrenatural, aquell que resulta de la nostra elevació a l'ordre de la gràcia. No podem admetre la por a la ciència, perquè qualsevol labor, si és veritablement científica, tendeix a la veritat. I Crist digué: *Ego sum veritas*. [48] Jo sóc la veritat.

El cristià ha de tenir fam de saber. Des del conreu dels coneixements més abstractes fins a les habilitats

artesanés, tot pot, ha de conduir a Déu, i així cal fer-ho. Perquè no hi ha tasca humana que no sigui santificable: un motiu per a la pròpia santificació i una ocasió per col·laborar amb Déu en la santificació dels qui ens rodegen. La llum dels seguidors de Jesucrist no s'ha de trobar al fons de la vall, sinó al cim de la muntanya, perquè *vegin les vostres bones obres i glorifiquin el vostre Pare que és al cel.*[49]

Treballar així és oració. Estudiar així és oració. Investigar així és oració. Sempre estem en la mateixa: tot és oració, tot pot conduir-nos a Déu i cal arribar-hi, tot ha d'alimentar aquest tracte continu amb Ell, del matí a la nit. Tot treball honrat pot ser oració; i tot treball, que és oració, és apostolat. D'aquesta manera l'ànima s'envigoreix en una unitat de vida senzilla i ferma.

L'esperança de l'Advent

No us volia dir res més en aquest primer diumenge d'Advent, quan comencem a comptar els dies que ens acosten al Naixement del Salvador. Hem vist la realitat de la vocació cristiana; com el Senyor ha confiat en nosaltres per dur ànimes cap a la santedat, per acostar-les a Ell, unir-les a l'Església, estendre el regne de Déu en tots els cors. El Senyor vol que ens donem, que siguem fidels, delicats, amorosos. Ens vol sants, molt seus.

D'una banda la supèrbia, la sensualitat i el tedi, l'egoisme; d'una altra, l'amor, la donació d'un mateix, la misericòrdia, la humilitat, el sacrifici, l'alegria. N'hi ha per triar. Has estat cridat a una vida de fe, d'esperança i de caritat. No pots abaixar el punt de mira i restar en un aïllament mediocre.

En una ocasió vaig veure una àguila tancada en una gàbia de ferro.

Estava bruta, mig plomada. Tenia a les urpes un tros de carronya.

Aleshores vaig pensar què seria de mi si abandonava la vocació rebuda de Déu. Em féu llàstima aquell animal solitari, engrillonat, que havia nascut per anar molt amunt i mirar el sol de fit a fit. Ens podem remuntar fins a les *humils altures* de l'amor de Déu, del servei a tots els homes. Però per això cal que en l'ànima no hi hagi racons on no pugui entrar el sol de Jesucrist. Hem de foragitar totes les preocupacions que ens n'aparten; i així Crist en la teva intel·ligència, Crist en els teus llavis, Crist en el teu cor, Crist en les teves obres. Tota la vida —el cor i les obres, la intel·ligència i les paraules— plena de Déu.

Obriu els ulls i aixequen el cap, que la vostra redempció s'acosta,^[50] hem llegit a l'Evangelí. El temps d'Advent és temps d'esperança. Tot el panorama de la nostra vocació

cristiana, aquesta unitat de vida que té com a nervi la presència de Déu, Pare Nostre, pot ésser una realitat diària, i ha de ser-ho.

Demana-ho amb mi a Nostra Senyora, imaginant-te com Ella devia passar aquests mesos, tot esperant el Fill que havia de néixer. I Nostra Senyora, Santa Maria, farà que siguis *alter Christus, ipse Christus*, un altre Crist, el mateix Crist!

.....

[1] Ps XXIV, 4

[2] Cfr. Mt XXII, 37; Mc XII, 30; Lc, X, 27.

[3] Eph I, 4.

[4] Mt XIII, 36.

[5] Cfr. Mt XVI, 6-7.

[6] Cfr. Lc XXII, 24-27.

[7] Cfr. Mt XIV, 31; XVI, 8; XVII, 19; XXI, 21.

[8] Mt XVI, 16.

[9] Mt XVI, 23.

[10] St. Joan Crisòstom, In Matthaeum homiliae, 54, 4 (PG 58, 537).

[11] Ioh XI, 16.

[12] Cfr. Cant VIII, 6

[13] Cfr. Gal II, 9

[14] Cfr. Mt IV, 19.

[15] I Cor XV, 8-9.

[16] Rom XIII, 11-12.

[17] 1 Ioh II, 16.

[18] Mt V, 8.

[19] Cfr. Dan II, 33.

[20] Rom VII, 21-24.

[21] Rom VII, 25.

[22] Gen III, 5.

[23] Prv XI, 2.

[24] Ps XXIV, 1-3.

[25] Tit III, 4-5.

[26] Ps XXXII, 5.

[27] Ecclo XVIII, 12.

[28] Ps XXXI, 10.

[29] Ps LVIII, 11.

[30] Ps XXXV, 8.

[31] Ps XXXV, 8.

[32] Ps XXIV, 7.

[33] Ps CXVI, 21

[34] Eccl XXXV, 26.

[35] Mt V, 7.

[36] Lc VI, 36.

[37] Cfr. Ioh VIII, 1-11; Lc XV, 11-32;
Lc XV, 1-7; Mt XVIII, 21-35; Lc VII,
11-17.

[38] Ex XXII, 27.

[39] Heb IV, 16.

[40] St. Ambròs. Expositio Evangelii
secundum Lucam, 7 (PL 15, 1540).

[41] Climent d'Alexandria.
Paedagogus, 3, 1, 1, 5 (PG 8, 556)

[42] Apoc III, 20.

[43] Cfr. Ps CXXVI, 1.

[44] 2 Cor IV, 10.

[45] *Gaudium cum pace,
emendationem vitae, spatium verae
poenitentiae gratiam et
consolationem Sancti Spiritus,*

*perseverantiam in bonis operibus,
tribuat nobis omnipotens et
misericors Dominus. Amen. (Breviari
Romà, oració preparatòria per a la
Santa Missa).*

[46] I Cor IX, 22.

[47] Cfr. Gen I, 26.

[48] Ioh XIV, 6.

[49] Mt V, 16.

[50] Lc XXI, 28.